

VODNÍK

Una potichu přelétla ke kašně, do které včera spadla. Dnes se spustila kousek od ní. Včera si už všimla, že na kašně stojí dvě postavy, ale neprohližela je zblízka. Teď viděla, že jsou to obři! Na ramenou nesli mušli s chlapcem. A ten držel na řetězech dva psy.

Una pokročila kupředu. Trochu se bála. Tu zašplouchala voda v kašně, vynořil se vodník. V ústech měl dýmku, ze které vycházela oblaka kouře. Ale jak spatřil holčičku, dýmku odložil.

„Tak co, odpočala sis? Najedla ses?“

„Ano, díky. Ta zahrada byla nádherná a ve skleníku mi bylo dobře.“

„Proč stojíš tak daleko?“ zeptal se vodník.

Una ukázala prstem na obry.

„Kvůli nim? Nemusíš se jich bát. To jsou Tritoni, mořští muži. Jezdí na delfínech – vidíš, tamhle jsou, chrlí vodu. To oni tě včera pokropili. Tritoni mají zbraň, trojzubec, a troubí na mušli. Když zatroubí silně, moře se rozbouří, když slabě, vlny se zklidní. Tady moře nemají, ale také hlídají vodu, jako já. Jsou to mí přátelé.“

Una kývla a usedla na okraj kašny. „Ti delfíni se mi líbí. Ale já hledám koně, co doskočí ke hvězdám. Nevíš o nějakém?“

Vodník zauvažoval. „O jednom bych věděl, ale není to celý kůň. Je ho jen polovina.“

„Jak to?“

„Víš, to se povídá, že tu žila služka, co se zamilovala do svého pána. Šla k babě kořenářce a přinesla od ní nápoj lásky. Chtěla ho dát pánovi vypít, aby ji měl také rád. Jenže postavila hrnek na okno a lektvar vypil kůň. Chodil pak za tou služebnou všude, kam se hnula. Už se jí proto všichni posmívali, jakého má mládence. Aby koni unikla, vyskočila z domu oknem na dvůr, jenže kůň skočil za ní. A přerazil se vpůli... Teď je z něj domovní znamení, nedaleko odtud.“

„Poloviční kůň by mi asi moc platný nebyl. O jiném nevíš?“

„Jednoho znám z kašny,“ vzpomněl si vodník. „V tomhle městě je šest krásných starých kašen a jedna moc pěkná nová – Arionova. O všechny pečuju, aby na nich nerostl mech a neničil kámen.“

„To tě lidé musí mít rádi, vidě?“

„Dřív tomu tak bylo. Kramáři na trhu věřili, že nosím štěstí a dávali mi mléko, to mám moc rád. Taky si se mnou povídal hlásný z věže, když odtroubil půlnoc. Ale teď... Lidé chtějí, aby jejich přátelé byli bohatí a krásní. A to já nejsem.“

„Ne, krásný ani bohatý nejsi,“ uznala Una. „Ale copak na tom záleží? Jsou přece důležitější věci než peníze a krása. O tyhle přednosti můžeš snadno přijít. Ale ty jsi milý a laskavý, to je důležité, to se neztratí. Jsi hodný, jistě jsi nikomu neublížil!“

„Nikdy,“ řekl vodník. „Nikdy jsem netopil lidi, nestrkal duše do hrnečků.“

„Já bych ráda tvou přítelkyní,“ řekla holčička. „A jestli nosíš štěstí...“

„Nevím, jestli ho nosím. Ale každému štěstí přeju. Kdybych ti mohl nějak pomoci...“

„Dovedl mě ke koni. K tomu z kašny. Je na tomhle náměstí?“

„Ne. Tohle je náměstí Republiky,“ řekl vodník. „Najdeš tu muzeum moderního umění, s krásnými obrazy a sochami a vlastivědné muzeum, kde mají zkameněliny a nerosty. Taky věci z dávných dob. Ale kůň... kůň tam nikde není, pokud vím, aspoň ne takový kouzelný, jakého potřebuješ.“

„Možná, že v Olomouci vůbec není. Ale stejně si chci město prohlédnout. Víš, je to hezké, poznávat nové věci. A povídat si s přáteli...“ Una pohládila vodníkovu ruku.

„V tomhle městě je spousta zajímavých věcí. Zítra se podíváme na Horní náměstí. To je tu nejdůležitější náměstí. Tam najdeš koně. A je tam i kohout, ten by ti možná mohl poradit.“

„Vážně? A doprovodíš mě tam?“

„Jistě,“ řekl vodník a pohládl holčičku po vlasech.